

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellante,

**tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/24348 en 06/25917 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 1 december 2006
in de gedingen tussen:**

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om haar ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 december 2006, verzonden op 4 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

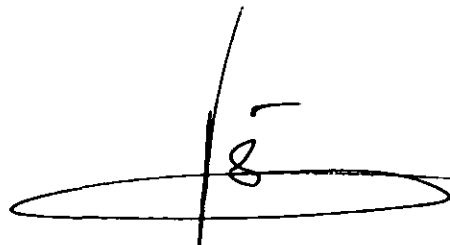
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 mei 2007

309-534.
Verzonden:

22 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/24348 en AWB 06/25917

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 1 december 2006

in de zaak van

eiseres, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. G.A.P. Avontuur te Breda,

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. drs. A.M. Zeeman.

1. Procesverloop

1.1 Eiseres heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 12 mei 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Dit beroep is bij de rechtbank geregistreerd onder kenmerk AWB 06/24348.

Bij brief van 25 mei 2006 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing inzake het recht op een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vw 2000. Dit beroep is bij de rechtbank geregistreerd onder kenmerk AWB 06/25917.

1.2 Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 De beroepen zijn gevoegd behandeld ter zitting van 31 oktober 2006. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiseres heeft gesteld te zijn geboren op de Sierraleonse

nationaliteit te bezitten en sedert een onbekende datum in juli 2000 als vreemdeling in Nederland te verblijven.

Eiseres heeft ter onderbouwing van haar aanvraag van 25 juli 2000, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd. Eiseres is afkomstig uit Sierra Leone, en behoort tot de bevolkingsgroep van de Timini. De vader van eiseres was diamanthandelaar en had voldoende middelen om in 1997 een eigen huis te laten bouwen. Eiseres heeft in dat huis gewoond met haar ouders, broer en zus, en ook een oom. Op 6 januari 1999 hebben rebellen de stad aangevallen. Vanwege de onrusten heeft de vader van eiseres zijn dochters bij de imam gebracht die in een huis van modder en takken woonde waar de rebellen waarschijnlijk niet in waren geïnteresseerd. De rebellen hadden het gemunt op mooie huizen met een garage. De auto van de vader van eiseres is gestolen en op een avond hebben eiseres en haar zus vernomen dat hun ouderlijk huis door de rebellen in brand was gestoken. De jongen die soms hielp met de huishouding heeft gezegd dat hij de ouders van eiseres niet meer heeft gezien en is ervan uitgegaan dat zij bij de brand zijn omgekomen. De rebellen zijn daarna naar huizen in de buurt gegaan om gevangenen te zoeken. Eiseres en haar zus zijn door de rebellen weggehaald uit het huis van de imam. Via verschillende plaatsen is eiseres met de rebellen naar het district getrokken waar genoeg voedsel was. In de plaats heeft eiseres tevergeefs geprobeerd te ontsnappen. De rebellen hebben haar geslagen waaraan eiseres littekens op haar lichaam heeft overgehouden. In was eiseres altijd samen met een rebel die met haar wilde trouwen. Deze rebel heeft haar misbruikt en slecht behandeld. Eiseres had altijd twee bewakers door wie zij ook slecht is behandeld. Eiseres is in contact gekomen met een Guineeër die met de rebellen in diamanten handelde. Met hem heeft eiseres in het Tenne gesproken, een taal die de bewakers niet verstonden. De Guineeër heeft haar beloofd te helpen als eiseres haar reis kon betalen. Toen de rebellen aan het drinken waren, heeft eiseres het geld gestolen dat de rebellen aan de diamanthandel hadden verdiend. Eiseres heeft het geld onder haar bed verstopt en later aan de Guineeër gegeven. Deze man heeft haar meegenomen en na een lange tijd lopen is eiseres met hem bij een water aangekomen waar zij door iemand anders op een boot is gezet. Op de boot heeft eiseres in een klein kamertje verbleven. Op een onbekende datum in 2000 is eiseres uit haar land van herkomst vertrokken. Vervolgens is eiseres op een voor haar onbekende datum in juli 2000 Nederland ingereisd.

Tijdens haar gehoor op 8 november 2005 heeft eiseres verklaard dat zij bang is dat zij naar haar land van herkomst zal worden teruggestuurd. In dat land heeft zij geen ouders meer en zij vreest te worden verkracht door de rebellen. Eiseres vreest voor de rebellen van wie zij het geld heeft gestolen en zij is bang dat de mensen haar door de littekens herkennen als lid van een rebellengroepering.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiseres de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 34 Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Tevens heeft verweerder eiseres niet in het bezit gesteld van een ambtshalve te verlenen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000, in samenhang gelezen met artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000).

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 In beroep heeft eiseres met betrekking tot het bestreden besluit aangevoerd dat verweerder haar ten onrechte niet in het bezit heeft gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000. In het bestreden besluit heeft verweerder eiseres tegengeworpen artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000, terwijl verweerder in het voornemen dat niet had gedaan. In dit verband heeft eiseres aangevoerd dat het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3.119 Vb 2000 voor vernietiging in aanmerking komt. In het voornemen heeft verweerder volgens eiseres enkel tegengeworpen dat de ontsnapping van eiseres uit het kamp ongeloofwaardig is. Volgens eiseres heeft verweerder het relaas van eiseres op meerdere punten ongeloofwaardig geacht, maar in de verdere motivering heeft verweerder enkel gesproken over de ontsnapping die ongeloofwaardig wordt geacht. Ten onrechte heeft verweerder geen rekening gehouden met de leeftijd van eiseres die ten tijde van de aanvraag vijftien jaar was. Eiseres heeft littekens die een nadere onderbouwing vormen van haar relaas. Bij terugkeer vreest eiseres voor schending van artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), omdat de bevolking vijandig is jegens rebellen en met name voor vrouwen die bij de rebellen hebben verbleven is terugkeer erg moeilijk. Voorts heeft eiseres een beroep gedaan op het traumatabeleid en op individuele klemmende redenen van humanitaire aard. Ook heeft eiseres een beroep gedaan op artikel 8 EVRM omdat sprake is van gezinsleven met haar zoon die in Nederland is geboren. Eiseres heeft voorts aangevoerd dat verweerder haar ten onrechte geen verblijfsvergunning voor verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling heeft verleend. In dat verband heeft eiseres een beroep gedaan op het rechtszekerheidsbeginsel, omdat verweerder in een brief van 25 oktober 2001 heeft aangegeven dat bij intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van het categoriale beschermingsbeleid zal worden getoetst of eiseres in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor alleenstaande minderjarigen naar het recht dat gold ten tijde van de aanvraag. Ten onrechte heeft verweerder miskend dat eiseres onder het oude beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers in TBV 1996/1 valt.

Ten slotte heeft eiseres aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd om een beslissing te nemen over het beroep van eiseres op artikel 3.52 Vb 2000.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000 slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000

voordoeft.

In artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 is bepaald dat Onze Minister bevoegd is ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 3.52 Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51 Vb 2000, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst, of
- e. die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat deze vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, is verleend;
- f. die als partner of als meerderjarig kind zodanig afhankelijk is van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, dat hij om die reden behoort tot het gezin van deze vreemdeling, die dezelfde nationaliteit heeft als deze vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000 is verleend.

Volgens artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is dus in beginsel aan eiseres om aannemelijk te maken dat haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.6 Tussen partijen is niet in geding dat eiseres bij besluit van 18 juli 2001 in het bezit

is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 met ingang van 1 juni 2001, geldig tot 1 juni 2004.

Verweerder heeft in het voornemen, dat in het bestreden besluit is herhaald en ingelast, aangegeven dat hij bij brief van 16 september 2002 aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleonse nationaliteit te beëindigen. Dit besluit heeft verweerder gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 inzake Sierra Leone, waaruit volgens verweerder blijkt dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd. De algehele (veiligheids)situatie in Sierra Leone is niet van dusdanige aard dat deze zou leiden tot de conclusie dat het voeren van een beleid van categoriale bescherming in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is geïndiceerd, aldus verweerder. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid tot de beslissing kunnen komen dat het categoriaal beschermingsbeleid per

16 september 2002 dient te worden beëindigd. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder met een verwijzing naar artikel 34 Vw 2000 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van die wet terecht heeft overwogen dat de rechtsgrond waarop de verblijfsvergunning aan eiseres is verleend, is komen te vervallen. Eiseres heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd die aanleiding geven tot een andersluidend oordeel.

De rechtbank stelt vast dat het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen uit Sierra Leone reeds was beëindigd ten tijde van het nemen van het bestreden besluit op 12 mei 2006 en dat verweerder daarom gebruik heeft mogen maken van de aan hem in artikel 34 Vw 2000, gezien in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, gegeven bevoegdheid om de onderhavige aanvraag af te wijzen.

2.7 Verweerder heeft in het bestreden besluit voorts beoordeeld of aanleiding bestaat om eiseres op basis van een van de overige gronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen. In dat verband heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd noch op het moment van het bestreden besluit aanleiding bestond om eiseres in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning op basis van een van die andere grond dan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

2.8 Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiseres op essentiële punten van dat relaas dermate ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd dat aan geen van de door eiseres gestelde problemen geloof kan worden gehecht. Verweerder heeft de ontsnapping van eiseres uit het rebellenkamp ongeloofwaardig geacht en als gevolg daarvan heeft verweerder geen geloof gehecht aan het verblijf van eiseres bij de rebellen en haar ontvoering op 6 januari 1999 door de rebellen.

Volgens eiseres heeft verweerder enkel de ontsnapping ongeloofwaardig geacht en niet gemotiveerd welke andere onderdelen van het relaas ongeloofwaardig zijn, hetgeen volgens eiseres betekent dat het verblijf bij de rebellen wel voor geloofwaardig moet worden gehouden.

Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor de conclusie dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat de gestelde ontsnapping

ongeloofwaardig is en daarmee ook het verblijf bij de rebellen en de ontvoering in januari 1999. In het bestreden besluit heeft verweerder immers gemotiveerd aangegeven op grond waarvan hij tot die conclusie is gekomen. Verweerder heeft het ongeloofwaardig mogen achten dat eiseres ongebinderd haar vluchtplan in het bijzijn van de rebellen heeft kunnen bespreken met een Guineër die met de rebellen in diamanten handelde. Daarbij heeft verweerder mogen tegenwerpen dat het niet geloofwaardig is dat eiseres met voldoende zekerheid er van uit kan gaan dat niemand van de rebellen de Temne taal machtig is en zo de gesprekken tussen haar en de handelaar heeft kunnen volgen. Voorts heeft verweerder als ongeloofwaardig mogen aanmerken dat eiseres als gevangene met een diamanthandelaar kan spreken en dat deze diamanthandelaar zijn lucratieve handel op het spel zou zetten door eiseres te helpen met haar ontsnapping uit het kamp. Ook heeft verweerder het ongeloofwaardig mogen achten dat eiseres zomaar heeft kunnen ontsnappen, terwijl de rebellen slapen. Daarbij heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat dit niet strookt met de verklaring van eiseres dat zij altijd streng werd bewaakt. Daarbij heeft verweerder het bevreemdend wettelijk mogen achten dat eiseres op dat moment niet werd bewaakt, terwijl zij eerder een ontsnaptingspoging had ondernomen. Verweerder heeft daarbij tevens in aanmerking mogen nemen dat eiseres een groot risico heeft genomen om een groot geldbedrag van de rebellen te stelen en onder haar bed te verstoppen. Ook op grond van deze omstandigheden heeft verweerder aan de door eiseres beschreven gebeurtenissen geen geloof hoeven hechten. Verweerder heeft bij zijn standpunt eveneens mogen betrekken dat eiseres summier heeft verklaard over haar verblijf bij de rebellen, temeer nu eiseres niet in staat is gebleken, ook niet bij benadering, aan te geven hoe lang zij bij de rebellen in Makeni en in het district Kono heeft verbleven, nu zij heeft gesteld van januari 1999 tot juli 2000 bij de rebellen te hebben verbleven. Aan de door eiseres gestelde omstandigheid dat zij ten tijde van haar verklaringen vijftien jaar was heeft verweerder niet de waarde hoeven hechten die eiseres daaraan wenst te zien, nu verweerder ook van een vijftienjarige mag verwachten dat zij meer kan verklaren over de gestelde problemen die aanleiding zijn geweest om het land van herkomst te verlaten. Bijzondere omstandigheden op grond waarvan het bij eiseres anders zou moeten zijn zijn de rechtbank niet gebleken. Ook de enkele stelling van eiseres dat haar relaas past binnen het algemene beeld over Sierra Leone zoals geschetst in de ambtsberichten kan niet zonder meer tot de conclusie leiden dat het individuele relaas van eiseres door verweerder als geloofwaardig moet worden aangemerkt. Bij de beoordeling van het voorgaande was verweerder, mede gezien het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000, niet gehouden om het Bureau Medische Advisering in te schakelen voor het doen van onderzoek naar de door eiseres genoemde littekens, omdat, zoals ook door verweerder ter zitting is aangevoerd, dit bureau niet als taak heeft om medische onderzoeken te verrichten ter nadere onderbouwing van asielrelazen.

De rechtbank volgt eiseres niet in haar stelling dat sprake is van schending van artikel 3.119 Vb 2000, doordat verweerder niet in het voornemen maar alleen in het bestreden besluit artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 heeft tegengeworpen. Uit het bestreden besluit blijkt immers, hetgeen ook door verweerder ter zitting is bevestigd, dat er geen sprake is van een tegenwerping van deze bepaling aan eiseres. Hetgeen is geschied is dat verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiseres mede heeft betrokken hetgeen eiseres omtrent haar reis naar Nederland heeft verklaard. Deze wijze van beoordeling is niet in strijd met de bepalingen bij en krachtens de Vw 2000. Bij die beoordeling heeft verweerder in redelijkheid van belang mogen achten dat eiseres in gebreke is gebleven met het afleggen van verklaringen over die reis. In de verklaring van eiseres dat zij bijna de gehele reis heeft geslapen, heeft verweerder geen verschoonbare reden hoeven zien om de hiervoor weergegeven gebrekkige kennis over de reis te verklaren. Ook de

Reg.nr(s): AWB 06/24348 en AWB 06/25917

blad 7

verklaring dat eiseres niet alle details van de bootreis weet, omdat het geen vakantietochtje was, heeft verweerder onvoldoende mogen achten, temeer nu eiseres geen verifieerbare en coherente verklaring heeft afgelegd over haar reis.

Uit het voorgaande blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiseres met betrekking tot de door haar gestelde problemen die uiteindelijk er toe hebben geleid dat eiseres haar land van herkomst heeft moeten verlaten.

Ook in de huidige situatie heeft verweerder in redelijkheid geen aanleiding hoeven zien ten aanzien van de geloofwaardigheid vanwege de veranderde situatie in Sierra Leone een anderszuidend standpunt in te nemen.

2.9 Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Vooropgesteld wordt dat de situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit dat land zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Derhalve dient eiseres aannemelijk te maken dat met betrekking tot haar persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die haar vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres daar niet in is geslaagd. Daarbij heeft verweerder terecht betrokken de omstandigheid dat eiseres blijkens haar verklaringen nooit lid of sympathisant is geweest van een politieke partij of organisatie of een religieuze of maatschappelijke beweging en zij nooit verboden activiteiten heeft verricht tegen de autoriteiten. Evenmin is eiseres naar eigen zeggen religieus of maatschappelijk actief geweest. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder het terecht niet aannemelijk geacht dat eiseres bijzondere negatieve belangstelling van de Sierraleonense autoriteiten had te verwachten.

Ook in de huidige situatie heeft verweerder terecht geen aanleiding gezien om aan te nemen dat eiseres kan worden aangemerkt als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft hierbij van belang mogen achten dat uit de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, 31 juli 2003 en 4 maart 2004 blijkt dat sinds september 2001 een vredesproces op gang is gekomen. In de ambtsberichten wordt bericht dat het staakt-het-vuren van het akkoord van Ajuba van november 2000 stand heeft gehouden en dat vele ex-rebellen sinds de start van het ontwapeningsprogramma hun wapens hebben ingeleverd en zijn gedemobiliseerd. In de ambtsberichten wordt vermeld dat de UNAMSIL in alle districten van Sierra Leone aanwezig is en de overheid vooruitgang heeft geboekt bij de uitbreiding van haar gezag naar de gebieden die eerder door het RUF werden beheerst. Sinds eind 2002 heeft de regering van Sierra Leone haar autoriteit over het hele land hersteld. Blijkens die ambtsberichten hebben de ontwikkelingen in het vredesproces een aanzienlijke verbetering van de mensenrechtensituatie in het land tot gevolg gehad. Onder verwijzing naar deze informatie heeft verweerder zich terecht op het standpunt kunnen stellen dat de situatie in Sierra Leone zodanig is gewijzigd dat de kans op problemen met de rebellen geringer is geworden.

Reg.nr(s): AWB 06/24348 en AWB 06/25917

blad 8

2.10 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij op het moment van verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd noch op het moment van het bestreden besluit gegronde vrees voor vervolging had als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Eiseres kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

2.11 Gezien de vorige overwegingen heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank zich eveneens terecht op het standpunt gesteld dat eiseres ten tijde van het bestreden besluit persoonlijk geen reëel risico liep te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Eiseres heeft niet met haar persoonlijk betreffende feiten of omstandigheden aannemelijk gemaakt een dergelijk risico te lopen, temeer nu niet aannemelijk is geworden dat eiseres in haar land van herkomst bijzondere aandacht van de autoriteiten had te verwachten. Derhalve dreigt bij uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM.

Ook met betrekking tot de huidige situatie heeft verweerder, mede gelet op de informatie uit de voornoemde ambtsberichten, terecht geconcludeerd dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer persoonlijk heeft te vrezen voor foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ook in dit geval dreigt bij uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eiseres evenmin aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontleen.

2.12 Met een verwijzing naar hetgeen hiervoor is geoordeeld over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat uit de verklaringen van eiseres noch uit overige aanwijzingen blijkt dat haar vertrek uit het land van herkomst verband hield met zodanig traumatische ervaringen dat van eiseres in redelijkheid niet kon worden verwacht terug te keren naar haar land van herkomst. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt mogen stellen dat door eiseres geen klemmende redenen van humanitaire aard zijn aangevoerd die tot de conclusie kunnen leiden dat in redelijkheid niet van eiseres kan worden verlangd terug te keren naar haar land van herkomst.

Het voorgaande in aanmerking genomen, heeft verweerder ten tijde van het bestreden besluit geen aanleiding hoeven zien eiseres een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 te verlenen.

Ook ex nunc beoordelend heeft verweerder in redelijkheid geen aanleiding hoeven zien eiseres in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, nu de veranderde situatie in Sierra Leone niet kan leiden tot een andere beoordeling.

2.13 Voor zover eiseres met een verwijzing naar haar gezinsleven met haar zoon heeft beoogd een beroep te doen op artikel 8 EVRM wordt het volgende overwogen. Met betrekking tot artikel 29, eerste lid en onder e of f, Vw 2000 is de rechtbank van oordeel dat dit beroep niet kan slagen. Eiseres heeft in dit verband immers op geen enkele wijze

aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals in (één van) die bepalingen is vermeld. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, Vw 2000. Voor het overige betreft het beroep op artikel 8 EVRM reguliere aspecten, die in onderhavige asielprocedure niet kunnen worden beoordeeld.

2.14 Uit al hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat verweerder de aanvraag van eiseres om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 terecht en op goede gronden heeft afgewezen.

2.15 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres op de dag na de laatste dag van geldigheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (1 juni 2004) meerderjarig was en dat zij reeds daarom niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier op grond van het bijzondere beleid voor het bijzondere beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op dit standpunt heeft kunnen stellen, nu dat beleid alleen betrekking heeft op alleenstaande minderjarige vreemdelingen en eiseres op 2 juni 2004, zijnde de dag waarop een eventueel te verlenen verblijfsvergunning zou kunnen ingaan, reeds meerderjarig was. Dat verweerder daarbij heeft verwezen naar jurisprudentie zonder die te specificeren is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om te kunnen concluderen dat verweerder aan eiseres de gestelde meerderjarigheid op 2 juni 2004 niet heeft mogen tegenwerpen. Het beroep op TBV 1996/1 kan eiseres in dit verband dan ook niet baten. Eiseres kan niet worden gevolgd in haar beroep op de brief van verweerder van 25 oktober 2001, omdat die brief niet op haar betrekking heeft. Het beroep op het vertrouwensbeginsel wordt dan ook verworpen. Ten slotte wordt volledigheidshalve overwogen dat voor zover eiseres in dit verband een beroep heeft gedaan op schending van artikel 3.119 Vb 2000 de rechtbank dat beroep verworpt, omdat de rechtbank niet gebleken is van feiten en omstandigheden als in die bepaling, voor zover van toepassing, is bedoeld.

2.16 Voor zover eiseres in de onderhavige asielprocedure heeft aangevoerd dat verweerder ten onrechte niet heeft getoetst aan artikel 3.52 Vb 2000, is de rechtbank van oordeel dat dit beroep faalt. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat geen sprake is van een aanvraag die overeenkomstig het vereiste in de artikelen 3.26 tot en met 3.34a Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: VV 2000) is ingediend en derhalve kan niet worden gesteld dat verweerder gehouden is om aan artikel 3.52 Vb 2000 te toetsen. Evenmin is verweerder gehouden geweest te beoordelen of eiser aan artikel 3.52 Vb 2000 aanspraken kan ontlenen, nu verweerder niet gehouden was om te beoordelen of eiser in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning op grond van voortgezet verblijf. Voor zover eiseres heeft verwezen naar artikel 13 Vw 2000 en artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht is de rechtbank van oordeel dat verweerder ook op grond van deze bepalingen niet gehouden was om te beoordelen of eiseres in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.52 Vb 2000.

2.17 Het vorenstaande leidt de rechtbank tot het oordeel dat het beroep in de procedure met kenmerk AWB 06/24348 ongegrond zal worden verklaard.

2.18 Thans komt de rechtbank toe aan de beoordeling van de vraag of sprake is van het niet tijdig nemen van een besluit inzake de mogelijke aanspraken van eiseres op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000. In beroep heeft eiseres aangevoerd dat verweerder nog steeds niet heeft beslist op de aanspraken van

Reg.nr(s): AWB 06/24348 en AWB 06/25917

blad 10

eiseres op een verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 3.52 Vb 2000, terwijl zij bij het gehoor van 8 november 2005 een beroep op die bepaling heeft gedaan.

De rechtbank is van oordeel dat eiseres in dat beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, nu, gelijk hetgeen hierover onder 2.16 reeds is overwogen, geen sprake is van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier, die overeenkomstig de vereisten van het VV 2000 is ingediend, zoals ook door verweerder ter zitting is verklaard. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het gehoor van 8 november 2005 in het kader van de asielprocedure van eiseres is afgenomen. Gelet hierop kan niet worden geoordeeld dat sprake is van het niet tijdig nemen van een besluit.

2.19 Op grond van het voorgaande zal het beroep in de procedure met kenmerk AWB 06/25917 niet-ontvankelijk worden verklaard.

2.20 De rechtbank acht in beide procedures geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank

verklaart het beroep in de procedure met kenmerk AWB 06/24348 ongegrond;

verklaart het beroep in de procedure met kenmerk AWB 06/25917 niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. W. Toeko en in het openbaar uitgesproken op 1 december 2006, in tegenwoordigheid van mr. S.L. Mehlbaum, griffier, zijnde de griffier buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Rechtsmiddelenclausule

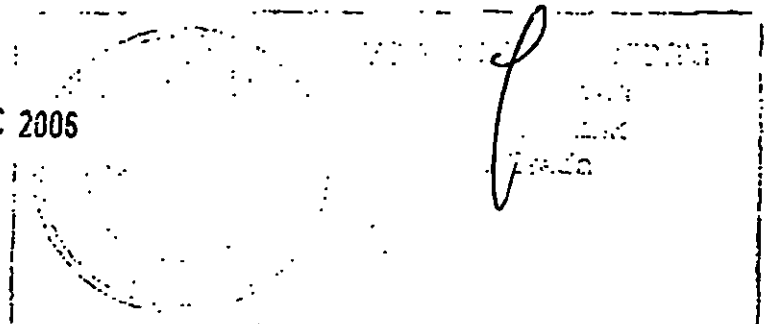
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

- 4 DEC 2006

Baronie Advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
6746-29 DEC 2006	
ZAAKNR. 200609433	
AAN:	V4
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
tevens per fax: 070-365 13 80

Breda, 29 december 2006
onze referentie: 20060378/ GA/ga
e-mail direct: avontuur@baronie-advocaten.nl
uw referentie:
inzake: Minister voor Vreemdelingenzaken

Geachte college, geachte Voorzitter,

Namens appellante, , afkomstig uit Sierra-Leone, woonachtig te
aan de , wordt middels dit schrijven hoger beroep
ingesteld tegen de uitspraken van de nevenzittingsplaats Breda van 4 december
2006 (kenmerken: 06/24348 en 06/25917) waarbij de namens appellante
ingediende beroepen ongegrond werden verklaard. Tot het instellen van dit hoger
beroep heeft appellante haar advocaat, mw. Mr. G.A.P. Avontuur,
kantoorhoudende te 4818 PG Breda aan de Baronielaan 161, bepaaldelijk
gevolmachtigd.

./ Een afschrift van de bestreden uitspraak gaat hierbij. Appellante komt tegen deze
uitspraak op met de navolgende grieven.

GRIEF I:

De rechtbank heeft, in navolging van de Minister, het bepaalde in art. 3.119
Vb geschonden door het voornemen op een ontoelaatbare, want substantiële,
wijze uit te (laten) bouwen in de beschikking, zonder dat appellante in de
gelegenheid is gesteld hier nog nader op te reageren. Deze grief ziet specifiek
op de overwegingen van de rechtbank in relatie tot de weigering van de
Minister appellante in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel.

Toelichting:

Deze grief ziet op de navolgende overweging in de beslissing van de rechtbank:
"De rechtbank volgt eiseres niet in haar stelling dat sprake is van schending van
art. 3.119 Vb 2000, doordat verweerder niet in het voornemen maar alleen in het
bestreden besluit art. 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 heeft
teggengeworpen. Uit het bestreden besluit blijkt immers, hetgeen ook door

Advocaten:
mr G.A.P. Avontuur
mr M.J.E.M. Edelmann, toewijst NMI-mediator
mr G.J.W.M. Kipping
mr C.S. de Lange
mr W.J.G. Schröder

Baronielaan 161, 4818 PG Breda T 076 - 522 23 46
F 076 - 522 12 15 E info@baronie-advocaten.nl W baronie-advocaten.nl

Baronie Advocaten

verweerder ter zitting is bevestigd, dat er geen sprake is van een tegenwerping van deze bepaling aan eiseres. Hetgeen is geschied is dat verweerder bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiseres mede heeft betrokken hetgeen eiseres omtrent haar reis naar Nederland heeft verklaard. Deze wijze van beoordeling is niet in strijd met de bepalingen bij en krachtens de Vw 2000." (r.o. 2.8.)

De betreffende overweging van de rechtbank is onbegrijpelijk. In het voornemen worden overwegingen gewijd aan het, in de ogen van de Minister, onduidelijke reisverhaal van appellante. Door appellante wordt niet bestreden dat het de Minister vrij staat een onduidelijk reisverhaal te wegen in het licht van de Wet Ongedocumenteerden, dan wel in het licht van de beoordeling van het asielrelaas. Daarbij is wel duidelijk dat het niet in beide fasen van de beoordeling een rol kan spelen, overeenkomstig de jurisprudentie van uw Afdeling, zoals die ondermeer blijkt uit uw uitspraak van 24 maart 2005, JV 2005/191.

Naar aanleiding van het voornemen is namens appellante in de zienswijze opgemerkt dat de Minister aan haar niet het bepaalde in art. 31, lid 2 onder f Vw had tegengeworpen en dat de Minister mitsdien de geloofwaardigheid van het relaas tot uitgangspunt had moeten nemen. In reactie op deze opmerking merkt de Minister in de beschikking het volgende op:

"In het voornemen is niet expliciet artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f aan betrokkene opgenomen, impliciet is dit echter wel opgenomen."

Aangenomen mag toch worden dat de Minister met deze opmerking heeft beoogd te stellen dat aan appellante wel de Wet Ongedocumenteerden wordt tegengeworpen, anders had de Minister kunnen volstaan met de opmerking dat inderdaad met juistheid in de zienswijze was gesteld dat het bepaalde in art. 31, tweede lid, aanhef en onder f Vw niet wordt tegengeworpen. De Minister had dan aansluitend kunnen opmerken dat het reisverhaal is beoordeeld in het licht van de beoordeling van het asielrelaas.

Eerst ter zitting bij de rechtbank is namens de Minister gesteld dat het bepaalde in art. 31, lid 2 onder f Vw niet aan appellante werd tegengeworpen. Het staat verweerder in de ogen van de rechtbank kennelijk vrij naar believen te wisselen van de éne naar de andere afwijzingsgrond, al naar gelang het de Minister uitkomt. Het bovenstaande klemmt temeer nu ook uit hetgeen voor het overige is opgemerkt in het voornemen of de beschikking niet valt af te leiden wat het toetsingskader is geweest (wel of niet tegenwerpen art. 31, lid 2 onder f Vw).

Baronie Advocaten

Indien de Wet Ongedocumenteerden wordt tegengeworpen wordt door de Minister overwogen dat van het relaas in dat geval een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan, aangezien door het gebrek aan documenten en dergelijke op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het relaas. Als de Wet Ongedocumenteerden niet wordt tegengeworpen hoort de Minister te overwegen dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas tot uitgangspunt wordt genomen, mits de vreemdeling een relaas heeft dat op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met datgene wat bekend is over de situatie in het land van herkomst. Noch uit het voornemen, noch uit de beschikking valt (expliciet of impliciet) af te leiden of een toetsing plaats zou moeten vinden op hoofdlijnen dan wel in detail, althans: wat het gevoel van de Minister is op dit punt.

Aangezien in het voornemen niets werd vermeld over de Wet Ongedocumenteerden is namens appellante in de zienswijze aangevoerd dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas tot uitgangspunt zou moeten worden genomen. In het voornemen waren alleen kanttekeningen geplaatst bij de vlucht van appellante uit het rebellenkamp. Namens appellante is erop gewezen dat dit onvoldoende is om het hele relaas van appellante ongeloofwaardig te achten. Daarnaast heeft appellante uitvoerig commentaar gegeven op de ongeloofwaardig geachte ontsnapping. Uw afdeling heeft eerder hoge (motiverings)eisen gesteld aan een afwijzende beschikking indien de Wet Ongedocumenteerden niet wordt tegengeworpen (JV 2003/454).

In reactie op deze kanttekeningen heeft de Minister vervolgens in de beschikking aanvullend ook vraagtekens gezet bij het verblijf van appellante bij de rebellen. Zelfs ongeacht de vraag naar het exacte toetsingskader (wel of niet Wet Ongedocumenteerden) heeft de Minister daarmee de beschikking ten opzichte van het voornemen op een ontoelaatbare wijze uitgebouwd. In het kader van deze grief wordt ook nog gewezen op het eigen beleid van de Minister (VC C3/15.3.3.3.). De Minister onderkent dat alle dragende overwegingen in het voornemen vermeld moeten worden en dat in het bijzonder het alsnog tegenwerpen van het bepaalde in art. 31, lid 2 onder f Vw aanleiding behoort te zijn tot het opnieuw uitbrengen van een voornemen.

GRIEF II:

De rechtbank heeft het bepaalde in art. 3.119 Vb geschonden door toe te staan dat de Minister de beschikking op ontoelaatbare wijze heeft uitgebouwd ten opzichte van het voornemen, daar waar het gaat om de weigering van de Minister appellante in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Baronie Advocaten

Toelichting:

Deze grief ziet op de navolgende overweging van de rechtbank:

"Ten slotte wordt volledigheidshalve overwogen dat voor zover eiseres in dit verband een beroep heeft gedaan op schending van art. 3.119 Vb 2000 de rechtbank dat beroep verwerpt, omdat de rechtbank niet is gebleken van feiten en omstandigheden als in die bepaling, voor zover van toepassing, bedoeld." (r.o. 2.15)

In het voornemen zijn overwegingen gewijd aan de toekenning (al dan niet) van een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling, aangezien appellante minderjarig was ten tijde van haar binnenkomst in Nederland. Onder verwijzing naar de regels terzake jukkende ama's (TVB 2000/30) laat de Minister in het voornemen weten van plan te zijn appellante niet in aanmerking te brengen voor een dergelijke vergunning. Hierop heeft appellante in de zienswijze gereageerd. Vervolgens is in de beschikking een totaal andere afwijzingsgrond opgenomen, namelijk dat appellante op de laatste dag van haar verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd meerderjarig was, zodat zij geen belang meer had bij de verkrijging van een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Namens appellante is in beroep betoogd dat ook op dit punt sprake is van een ongeoorloofde aanvulling en dat derhalve ook op dit punt een terugverwijzing naar de voornemenprocedure diende te volgen, aangezien appellante nog niet in de gelegenheid was geweest om op dit andere standpunt van de Minister te reageren. Appellante meent dat dit het gevolg is van het bepaalde in art. 79, lid 3 Vw aangezien het oordeel over de vergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling door de Minister is betrokken in de voornemenprocedure. Ook namens de Minister werd onderkend dat er sprake is van een nieuw standpunt, waarop appellante nog niet had kunnen reageren. De Minister meende dat het gevolg hiervan zou moeten zijn dat het beroep ter verdere afhandeling als bezwaarschrift doorgezonden zou moeten worden. Voor zover dezerzijds bekend is hierover nog geen jurisprudentie bekend. Aan uw Afdeling wordt gevraagd een uitspraak te doen over de ook door de Minister onderkende schending van art. 3.119 Vb in dit opzicht: terugverwijzing naar de voornemen- dan wel de bezwaarprocedure.

GRIEF III:

De rechtbank heeft, in navolging van de Minister, het bepaalde in art. 8 EVRM geschonden door te bepalen dat appellante geen beroep kan doen op gezins- en familielevens met haar zoon

Baronie Advocaten

Toelichting:

Deze grief ziet op de navolgende overweging van de rechtbank:

"Voor zover eiseres met een verwijzing naar het gezinsleven met haar zoon heeft beoogd een beroep te doen op art. 8 EVRM wordt het volgende overwogen. Met betrekking tot art. 29, eerste lid en onder e of f, Vw 2000 is de rechtbank van oordeel dat dit beroep niet kan slagen. Eiseres heeft in dit verband immers op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals in (één van) die bepalingen is vermeld. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in art. 29, eerste lid aanhef en onder e of f, Vw 2000. Voor het overige betreft het beroep op art. 8 EVRM reguliere aspecten, die in onderhavige asielprocedure niet kunnen worden beoordeeld." (r.o. 2.13)

Door appellante wordt niet bestreden dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden zoals geformuleerd onder art. 29, lid 1 aanhef en onder e en f Vw. Het gaat derhalve om wat de rechtbank heeft genoemd: "reguliere aspecten".

Appellante heeft een zoon, genaamd (geboren:) die is geboren toen appellante nog als minderjarige in het OC verbleef. is onder voogdij geplaatst van voogdij-instelling Nidos en geplaatst in een pleeggezin omdat appellante zelf de zorg niet op zich kon nemen. Appellante onderhoudt regelmatig contact met haar zoon. Zij bezoekt hem in het pleeggezin. Hoewel de vergunning die zij had niet is gegeven voor het uitoefenen van gezinsleven met haar zoon, heeft de vergunning wel tot gevolg gehad dat zij het gezinsleven feitelijk uit kon oefenen. Door de vergunning in te trekken wordt dan ook een inbreuk gemaakt op haar gezinsleven. Ten onrechte is de rechtbank, in navolging van de Minister, van oordeel dat dit geen rol kan spelen in de onderhavige procedure. Verwezen wordt naar de uitspraak van uw afdeling van 30 oktober 2006, nr. 200601511/1, JV 2006/455. In deze uitspraak komt uw afdeling tot het oordeel dat van een inmenging in het gezinsleven niet slechts sprake is indien het gaat om intrekking van een verblijfsvergunning die ten doel had gezinsleven mogelijk te maken. Ook om deze reden kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Baronie Advocaten

GRIEF IV:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat aan appellante geen beroep toekomt op TBV 1996/1 in het licht van de vraag of aan haar al dan niet een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling toekomt.

Toelichting:

Deze grief ziet op de navolgende overweging van de rechtbank:

"Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres op de dag na de laatste dag van geldigheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (1 juni 2004) meerderjarig was en dat zij reeds hierom niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier op grond van het bijzondere beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op dit standpunt heeft kunnen stellen, nu dat beleid alleen betrekking heeft op alleenstaande minderjarige vreemdelingen en eiseres op 2 juni 2004, zijnde de dag waarop een eventueel te verlenen verblijfsvergunning zou kunnen ingaan, reeds meerderjarig was.... Het beroep op TBV 1996/1 kan eiseres in dit verband dan ook niet baten." (r.o. 2.15)

Wel degelijk is relevant dat appellante haar aanspraken op een verblijfsvergunning regulier baseert op TBV 1996/1. Onder het toen vigerende beleid was het immers zo dat, als een vergunning als alleenstaande minderjarige asielzoeker werd verleend (ongeacht de vraag of dit op of na de vijftiende verjaardag was!), er na het meerderjarig worden een vergunning voor voortgezet verblijf werd toegekend. Onbegrijpelijk is dan ook de overweging van de rechtbank dat "een beroep op TBV 1996/1 eiseres niet kan baten".

GRIEF V:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat aan appellante geen beroep op het vertrouwensbeginsel toekomt in verband met de namens haar overgelegde brief van 25 oktober 2001 van de Minister.

Toelichting:

Deze grief ziet op dezelfde overweging als hiervoor weergegeven onder grief IV, maar nu specifiek op de volgende zinsnede:

"Eiseres kan niet worden gevolgd in haar beroep op de brief van verweerder van 25 oktober 2001, omdat die brief niet op haar betrekking heeft. Het beroep op het vertrouwensbeginsel wordt dan ook verworpen." (r.o. 2.15)

Baronie Advocaten

De vraag die aan de orde is, is de volgende. Ten tijde van de binnenkomst in Nederland (in juli 2000) was appellante minderjarig. Zij kwam toen in aanmerking voor een vergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Op 1 juni 2001 werd een beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers afkomstig uit Sierra-Leone ingevoerd. Op grond daarvan is appellante toen in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel. Aangezien appellante in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning asiel bestond er geen belang meer bij doorprocederen over een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Uit de brief die de Minister op 25 oktober 2001 schreef blijkt dat bij intrekking van een categoriale vergunning alsnog getoetst zal worden aan het "oude" beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Dat is van belang omdat, zoals hiervoor ook al aangegeven, dit "oude" beleid inhield dat na meerderjarigheid een vergunning voor voortgezet verblijf verstrekt zou worden. De toezegging van de Minister is indertijd verspreid onder rechtsbijstandverleners, die er dus vanuit gingen dat dit de beleidslijn van de Minister zou zijn. Zonder de Minister hier zelfs maar over te bevragen is de rechtbank ervan uitgegaan dat er geen sprake is van een beleidslijn, maar van een eenmalige uitglijder van de Minister, waaraan appellante geen aanspraken kan ontleen. De Minister heeft inhoudelijk op dit punt nog niets gezegd, omdat partijen (waar het gaat om de vergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling) uitsluitend op procedurele punten met elkaar in debat zijn gegaan.

Gelet op de aard en hoeveelheid van de grieven is appellante van oordeel dat een uitspraak in het belang is van de rechtseenheid en rechtsontwikkeling. Afschrift van dit beroep werd ook verzonden aan de IND.

REDENEN WAAROM:

Appellante u vraagt om de uitspraak van de nevenzittingsplaats Breda te vernietigen en te beslissen over de verdere afhandeling van de zaak, met veroordeling van de Minister in de kosten van de procedure in beide instanties.

Hoogachtend,

G.A.P. Avontuur.